

[Justitsministeren.]

afhjælpe presset af de mange ankesager. Også i Vestre Landsret er der truffet foranstaltninger med samme formål for øje.

Så er der værnemagerne. Efter oplysninger pr. 1. juni 1948 verserede der imellem 250 og 300 upådomte værnemagersager. Ministeriet har den 12. oktober 1948 anmodet rigsadvokaturen om en ny samlet statistik pr. 15. oktober 1948. Denne statistik har med hensyn til værnemagersagerne det formål at få klaret ved en gennemgang af hver enkelt sag, hvad der kan gøres for at få de resterende af disse sager frem til den endelige afgørelse. Iøvrigt skal den statistik, der tilvejebringes pr. 15. oktober 1948, sammenarbejdes med fængselsdirektoratets materiale, således at man gennem den vil få et samlet billede af retsoppgørsafviklingen.

Det kunne være fristende for mig endnu at sige nogle ord om det fyrværkeri af angreb, som i den senere tid har været rettet imod mig i visse dele af pressen. Jeg kan ikke frigøre mig fra den opfattelse, at de kan ikke bunde alene i ukyndighed; de må også næres af et vist kvantum ond vilje. Jeg skal blot nævne et enkelt; jeg tager et, som i formen er såre beskedent, et forholdsvis ubetydeligt eksempel på den mangel på omtanke, som har båret også de andre angreb. Jeg tager — med den højtærede formands tilladelse — et citat af dagbladet „København“, nummeret for tirsdag den 26. oktober. Det er den ledende artikel, der indeholder nogle filosofiske betragtninger, som jeg ikke skal gå ind på. Jeg skal kun nævne følgende ord:

„Den tidligere justitsminister Elmquist havde held til at skabe ro om politi og retsvæsen ved at fjerne nogle af de værste urimeligheder og ved at tage forstanden med sig i sine afgørelser. Nu er det blevet til rod igen.“

Jeg giver gerne tidligere justitsminister Elmquist al den ære, der tilkommer ham. Ingen ved bedre end jeg, at han har haft en vanskelig og krævende gerning, som lægger beslag på sin mand mere end fra morgen til aften. Men der er ingen grund til at prøve at bilde folk ind, at den uro om retsafgørelserne, som også det høje ting nu har måttet beskæftige sig så meget med, er et rod, som er kommet i min tid, efter at hr. Elmquist havde skaffet ro om politi og retsvæsen. Jeg ved ikke af, at der har været uro om nogen afgørelse, som jeg har truffet i værnemagersager. Uroen angår alene afgørelser, som er truffet i minister Elmquists tid. Det er faldet i min lod i

dag at skulle redegøre for og forsvare en af de afgørelser, som min forgænger har truffet, og jeg har gjort det, fordi jeg mener at kunne sige, at ingen beslutning i denne sag er truffet ud fra andre hensyn end rent saglige. Men hvad det angår at tage forstanden med i sine afgørelser, som „København“ skriver, da tror jeg, at jeg er i min fulde ret til at give det råd tilbage til „København“, som er kommet med det, og til de andre ærede samtidige, som er faldet over mig.

Jeg skal til slut ganske kort opridse hovedpunkterne i det, jeg nu har sagt.

Afgørelsen i Wright, Thomsen & Kier-sagen er blevet kritiseret både i og uden for denne sal.

Afgørelsen er truffet af minister Elmquist et år før min tiltrædelse, og jeg har nu redegjort for, hvorledes sagen i sin tid lå. Efter det, der foreligger for mig, er der, som jeg har understreget, intet grundlag for nogen formodning om, at afgørelsen skulle være truffet ud fra andet end saglige hensyn. Sagens realitet har jeg ikke taget stilling til, det hverken kan eller vil jeg, før de undersøgelser er sluttet, som er sat i gang.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen har gjort gældende, at rigsadvokaten har vildledt justitsministeriet ved sine oplysninger i spørgsmålet om overpriser.

Jeg har påvist, at dette ikke er tilfældet. Rigsadvokaten har intet stukket under stolen. Ministeriet har selvstændigt bedømt det foreliggende materiale.

Det samme ærede medlem har gjort gældende, at sagen blev sluttet ved, at rigsadvokaten greb ind på et tidspunkt, da efterforskningen knap var påbegyndt.

Jeg har påvist, at denne påstand er det ærede medlems fri fantasi.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen har påstået, at hr. Bøytler blev antaget som revisor i sagen efter pres fra rigsadvokaten, og at man, det vil sige rigsadvokaten og justitsministeriet, på dette tidspunkt var advaret mod hr. Bøytler på grund af hans forhold til Ydingsagen.

Jeg har med Carl Madsens skrivelser i hånden påvist, at det ærede medlems udtalelser er opdigt.

Det ærede medlem insinuerer, at rigsadvokaten skulle have givet statsadvokat Roepstorff ordre til at fremsende sagen med indstilling om tiltalefraval.

Også denne røverhistorie har jeg sat på plads.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen har endelig haft mod til at stille en dagsorden over mit forhold til sandheden. Han kan